

Die Walküre in De Doelen, Rotterdam

Medewerkenden:

Siegmund: Stanislas de Barbeyrac – Sieglinde: Elza van den Heever – Hunding: Soloman Howard – Wotan: Brian Mulligan – Brünnhilde: Tamara Wilson – Fricka: Karen Cargill – Ortlinde: Justyna Bluj – Helmwige: Jessica Faselt – Gerhilde: Brittany Olivia Logan – Siegrune: Maria Barakova – Waltraute: Iris van Wijnen – Grimgerde: Ronnita Miller – Rossweisse: Catriona Morison – Schwertleite: Anna Kissjudit. Rotterdams Philharmonisch Orkest o.l.v. Yannick Nézet-Séguin.

Gehoord: Concertante uitvoering (première) op 26 april 2024, De Doelen Rotterdam.

Door Robert Jan Mulder

Het eerste wat opviel, was dat de zaal niet volledig uitverkocht was; er waren vlak voor de voorstelling nog steeds kaarten beschikbaar. Dit deed mij denken aan de afscheidstournee van Ben Heppner (ook in De Doelen), die ‘bleeding chunks’ uit *de Ring* ten gehore bracht en dit concert *ook* niet uitverkocht was. Erg bevreemdend; als deze uitvoering in Amsterdam was uitgevoerd, zou de zaal zeker uitverkocht zijn geweest. Maar goed, de zaal was desondanks goed gevuld. Yannick Nézet-Séguin was tot 2017 chef-dirigent van het RPho en is daarna benoemd tot gastdirigent. Hij had nog “een belofte in te lossen aan ‘zijn’ orkest” en deze belofte werd met een complete uitvoering van ‘*Die Walküre*’ ingelost.

Eerste akte

Na een stormachtige opening maakten we kennis met het stemgeluid van Stanislas de Barbeyrac, een tenor die zich – voordat hij Siegmund zou zingen – voornamelijk in het lyrische repertoire had begeven. Hij heeft inderdaad een lyrische, relatief lichte stem, die het publiek verraste met mooie momenten, maar af en toe ook wat geforceerd en kelig klonk. Ik vroeg mij af of het wel het juiste moment in zijn carrière was om deze rol te gaan zingen. De Sieglinde van Elza van den Heever deed mij onmiddellijk aan een jonge Deborah Voigt denken (in rollen als Chrysothemis uit Strauss’ *Elektra*); wat een prachtig geluid! Van de laagste tot de hoogste noten was het eenvoudigweg genieten. Haar tekstbegrip en -behandeling was voorbeeldig.

Hundings (Soloman Howard) orkestrale entree was prettig vulgair; je wist duidelijk dat de ‘bad guy’ de Bühne zou betreden. Vocaal viel het echter tegen; hij heeft een overtuigend bas-geluid, maar helaas met een sterk vibrato, die het focussen op één toon wat lastig maakte. Zijn volume leek voornamelijk op ‘forte’ te zijn afgesteld, wat jammer was. Hunding is een korte rol, maar je kunt met zijn tekst ook beduidend genuanceerder te werk gaan. Bijvoorbeeld bij “Wie gleicht er dem Weibe”; hierbij kun je het gezangsvolume sterk omlaag gooien en een peinzende blik opzetten. Hiervan helaas niets; ik had ook de indruk dat hij niet echt in de gaten had waarover het ging.

Soloman Howard als Hunding (Foto © Eduardus Lee)

Terug naar Sieglinde: de “der Männer Sippe saß hier im Saal“ was voorbij voordat ik er erg in had; prachtig gezongen en verhaald! De ‘Winterstürme’ waren De Barbeyrac’s ding wel en de akte eindigde spectaculair.

Tweede akte

Na een behoorlijk ‘forte’ opening hoorden we voor het eerst de Wotan van Brian Mulligan. Zijn stem is meer een bariton, dan een bas-bariton (of ‘Heldenbariton’) en dat klinkt anders dan ik gewend ben (James Morris, Theo Adam, George London en ook Hans Hotter). Als Wotan krijg je ook niet echt de kans om even in te zingen of iets dergelijks; je moet er gelijk staan. Dit deed hij vrij redelijk, maar wat Tamara Wilson presteerde, was weergaloos: in lange tijd heb ik niemand zo moeiteloos de hoge C’s horen zingen! Geweldig! Dit belooft wat voor de rest van de voorstelling!

Tamara Wilson als Brünnhilde (Foto © Eduardus Lee)

Fricka stal eigenlijk de show in de dialoog met Wotan; uitstekende tekstbehandeling, Bühnenpräsenz en interactie! Zij was ook één van de weinige ‘hoofdpersonen’ die zonder hulp van de partituur haar partij ten gehore bracht. Het was duidelijk dat zij de rol tot in de vingertoppen beheerste. Bij de vertellingen van Wotan in het vervolg van de akte kwam Brian Mulligan echt goed tot zijn recht; woordelijk verstaanbaar en mooi lyrisch. In de ‘Todesverkündigung’ was het alleen maar genieten; vond ik in de eerste akte Siegmund nog niet helemaal op zijn plek, maar hier kon hij met een baritonaal geluid pronken. Sieglinde en Brünnhilde maakten het helemaal compleet.

Derde akte

Een energieke ‘Walkürenritt’ opende de derde akte. De stemmen van de Walküren die direct opvielen, waren die van Jessica Faselt (Helmwige) en Brittany Olivia Logan (Gerhilde): wow! Wanneer deze dames hun stemgeluid kunnen handhaven zoals ik het gehoord heb, zouden we zomaar twee nieuwe Brünnhildes voor de toekomst kunnen hebben! Toen alle zusters ‘versammelt’ waren, was het geluid overweldigend; niet alleen qua volume, maar ook qua klankschoonheid. Echt beloften voor de toekomst! Elza van den Heever zong en acteerde er lustig op los en zorgde voor kippenvel bij het ‘Erlösungsmotiv’-moment. Brian Mulligan had zich nu helemaal ‘ingeleefd’ in de rol en ging er volledig voor; van de dreigende woorden tot het melancholieke afscheid, alles viel op zijn plaats. Tamara Wilson zong en speelde dat het een lieve lust was. Het publiek reageerde vol enthousiasme en toonde zijn waardering voor zangers, orkest en dirigent.

Karen Cargill (Fricka) begeleid door Yannick Nézet-Séquin met het Rotterdams Philharmonisch Orkest ((Foto © Eduardus Lee)

Het Rotterdams Philharmonisch o.l.v. Yannick Nézet-Séguin en de cast (Foto © Eduardus Lee)

Het orkest

Het Rotterdams Philharmonisch Orkest is een fenomenaal orkest en bij deze uitvoering mochten we op verschillende momenten genieten van de buitengewoon getalenteerde individuele bijdragen van de orkestleden. In de eerste akte was de cello-solo van zo'n grote schoonheid, dat dit tot een waar kippenvel-moment leidde. De windinstrumenten, de strijkers, het koper, de percussie: alles kwam gedurende de uitvoering grotendeels prachtig bij elkaar. Ik zou er warm voor willen pleiten om het RPho vaker in de orkestbak van de Stopera te laten spelen. Ik kan mij nog herinneren bij de eerste *Ring-cyclus* van Audi, dat het RPho 'Siegfried' begeleidde en het bevreedde mij, dat zij bij de reprise niet meer in de bak (eigenlijk op de Bühne) zaten.

Yannick Nézet-Séguin is een gepassioneerde dirigent en leidde vol overgave de uitvoering; soms was de vervoering bij hem iets te groot, zodat de 'tutti'-delen af en toe wat minder helder klonken. Hij neemt dit ensemble mee op reis, zodat Wagner-liefhebbers in Baden-Baden, Dortmund en Parijs ook nog van deze concertante uitvoering kunnen genieten (ik zou moeten zeggen 'konden'; bij het ter perse gaan van de Wagnerkroniek hebben de concerten al plaatsgevonden).

Yannick en het orkest mochten daarna losgaan in een van Wagners meest verzengende climaxen. En geleverd werd er. Niet te snel, ongemeen spannend en met overwicht stuwde Yannick zijn musici op naar mythische proporties. Waarna het kabaal in de zaal pas echt losbarstte.

Peter van der Lint in Trouw